Στο στόχαστρο οι Χριστιανοί (Νίκος Κωνσταντάρας)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 12 Μαΐου, 2013

Καθώς περνούσαν οι μέρες και δεν υπήρχαν νεότερα για τους δύο ιεράρχες που απήχθησαν στη Συρία την περασμένη Δευτέρα, επιβεβαιωνόταν ότι η εξαφάνισή τους εντάσσεται σε σχέδιο τρομοκράτησης της χριστιανικής κοινότητας της χώρας τους. Με τον εμφύλιο πόλεμο που σπαράζει τη Συρία, όπως και με άλλες ταραχές στον αραβικό κόσμο, ο Χριστιανισμός απειλείται με αφανισμό στα εδάφη όπου γεννήθηκε και εδραιώθηκε.

Πριν από έναν αιώνα, οι χριστιανοί αποτελούσαν το 10% του πληθυσμού της Μέσης Ανατολής, τώρα οι περίπου 15 εκατ. Χριστιανοί είναι λιγότεροι από το 4%. Από το σύνολο, πάνω από 8 εκατ. είναι Κόπτες της Αιγύπτου, με τους υπόλοιπους διάσπαρτους στις υπόλοιπες χώρες. Οι χριστιανικές κοινότητες της Μέσης Ανατολής αντιμετώπιζαν πολλά προβλήματα για πολλά χρόνια, αλλά μέσα στην τελευταία δεκαετία, η διαδικασία κατάρρευσης επιταχύνθηκε σε σημείο που ίσως δεν υπάρχει επιστροφή. Η περίπτωση του Ιράκ είναι ενδεικτική. Σύμφωνα με μελέτη του βρετανικού ιδρύματος Civitas (του περασμένου Δεκεμβρίου), το 1990 ζούσαν στο Ιράκ περίπου 1,4 εκατ. χριστιανοί. Εως την αμερικανική εισβολή το 2003, είχαν μειωθεί κατά 500.000. Εως το τέλος του 2012 ήταν λιγότεροι από 200.000. Η πτώση του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν απελευθέρωσε τις έριδες των εθνικών και θρησκευτικών διαφορών, όπου οι χριστιανοί έγιναν ταχύτατα στόχος ισλαμιστών ανταρτών. Σύμφωνα με την Civitas, «μεταξύ του 2006 και του 2010, 17 Ιρακινοί ιερείς και δύο Ιρακινοί επίσκοποι απήχθησαν στη Βαγδάτη, τη Μοσούλη και το Κιρκούκ. Ολοι τους κακοποιήθηκαν ή βασανίστηκαν. Οι περισσότεροι απελευθερώθηκαν, αλλά ένας επίσκοπος, τέσσερις ιερείς και τρεις νέοι κληρικοί δολοφονήθηκαν. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι δράστες απαίτησαν να διωχθούν όλοι οι χριστιανοί από τη χώρα». Δεκάδες εκκλησίες έγιναν στόχος επιθέσεων, χωριά ερήμωσαν.

Με την επικράτηση ακραίων ισλαμιστών σε πολλές χώρες και με τις διακρίσεις που υφίστανται οι χριστιανοί, όλο και περισσότεροι μεταναστεύουν. Το τραγικό είναι ότι αυτές οι κοινότητες είναι οι αρχαιότερες στις χώρες τους. Οι Κόπτες πιστεύουν ότι είναι οι ιθαγενείς της Αιγύπτου, απόγονοι των αρχαίων Αιγυπτίων που ασπάστηκαν τον Χριστιανισμό πολύ πριν από την εισβολή των Αράβων και του Ισλάμ. Σήμερα αποτελούν στόχο επιθέσεων και διακρίσεων.

Στη Συρία -όπως και αν καταλήξει ο εμφύλιος πόλεμος- οι χριστιανοί, που αριθμούν 2 εκατ. του πληθυσμού των 23 εκατ., θα βρίσκονται σε δύσκολη θέση επειδή φάνηκε να στηρίζουν το καθεστώς του Μπασάρ Ασαντ. Οσο η απαγωγή του ελληνορθόδοξου μητροπολίτη Χαλεπίου κ. Παύλου και του Συρορθόδοξου μητροπολίτη
Γρηγορίου Γιοχάνα Ιμπραχίμ της ίδιας πόλης δεν φαίνεται να ήταν «λάθος», αλλά στρατηγική αντιχριστιανική κίνηση, ενισχύεται η τραγική άποψη του Μαρωνίτη Αρχιεπισκόπου της Δαμασκού, Σαμίρ Νάσαρ, ότι οι χριστιανοί της Συρίας αντιμετωπίζουν την επιλογή μεταξύ «δύο πικρών ποτηριών: να πεθάνουν ή να φύγουν». Σύμφωνα με τον Guardian, ήδη έφυγαν 300.000.

Η κοινότητα των χριστιανών της Συρίας υπάρχει από τα χρόνια του Απόστολου Παύλου. Τα πέντε πρώτα πατριαρχεία -Ιεροσολύμων, Ρώμης, Κωνσταντινούπολης, Αλεξάνδρειας και Αντιόχειας- μαρτυρούν την διαδρομή του Χριστιανισμού από το πρώτα χρόνια έως τώρα. Οι κοινότητες αυτές μεσουράνησαν μέσα στο Βυζάντιο, έπαιξαν σημαντικό ρόλο μετά τις κατακτήσεις του Ισλάμ, άντεξαν μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, βρέθηκαν στο περιθώριο στα χρόνια του Αραβικού εθνικισμού μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, και τώρα κλονίζονται από την άνοδο του ακραίου πολιτικού Ισλάμ.

Η ταλαιπωρία των χριστιανών δεν άρχισε πρόσφατα. Πριν από 22 χρόνια, τον Ιούνιο του 1991, βρέθηκα σε ένα μικρό χωριό στο βόρειο Ιράκ, το Κομάνε, στο οποίο χριστιανοί ζούσαν από τον δεύτερο αιώνα – απ’ όταν οι μοναχοί άγιοι Σάουα και Ζεία έφεραν το μήνυμα του Χριστού στην εύφορη κοιλάδα και έχτισαν μοναστήρι σε ένα φαράγγι. Τον Απρίλιο του ‘91, συμμαχικές δυνάμεις υπό τους Αμερικανούς είχαν εκδιώξει τον ιρακινό στρατό από την περιοχή και αναμένονταν καλύτερες μέρες, κυρίως για τους Κούρδους. Για τους χριστιανούς, όμως, ήταν μια ευκαιρία να ξεφύγουν από τον φόβο που ήταν μόνιμος σύντροφός τους. «Εδώ είναι το τέλος της διαδρομής. Ολοι θέλουν να φύγουν», μου είπε ο ιερέας Ραμπάν Αλκάς, ένας λεπτός 42χρονος με αστραφτερά μπλε μάτια. Μέσα στην απλή, τσιμεντένια εκκλησία του Αγίου Κυριάκου, αγοράκια έψελναν έναν ύμνο στην αρχαία Αραμαϊκή - τη γλώσσα που μιλούσε ο
Χριστός.

*(Πηγή:
kathimerini.gr)*